ringens opfattelse meget væsentlige fordele, som det gælder om at bevare.«

Her synes jeg nok, regeringen allerede har taget forskud på Opgavekommissionens arbejde, når man her siger, at det, der er nu, skal bevares. Hvorfor nedlægger regeringen så ikke den Opgavekommission? Der er ingen grund til, at den barsler med et eller andet, når regeringen her har taget stilling til, hvad den vil have.

Så fortsættes der:

»De kan sammenfattes i principperne om:

Nærhed i opgavevaretagelsen«.

Regeringen siger, at den struktur, vi har i dag, er nærhed i opgavevaretagelsen. Det er jo smukke ord, men når det nu kommer til stykket, vil regeringen jo overhovedet ikke noget med nærheden. Fremskridtspartiet havde i sidste uge et forslag om at nedlægge vores Skov- og Naturstyrelse herinde i hovedstaden og overflytte opgaverne til borgerne og kommunerne. Det blev totalt afvist af regeringen.

Så står der i næste punkt på side 6:

»Bæredygtig og effektiv opgaveløsning«.

Det mener regeringen altså der er nu. Derfor vil jeg da godt spørge regeringen, om den virkelig tror, at borgerne mener, at der er en effektiv opgaveløsning på vore sygehuse. Stort set ingen andre lande har ventelister til sygehusene. Vi var i Frankrig sidste år, og en franskmand ville altså overhovedet ikke acceptere, at han skulle vente bare en uge på at komme ind og få en brok fjernet eller sådan noget. Han vil ind den dag, han ønsker det; her kan vi gå i flere måneder.

Hvad angår børnepasning, tror jeg heller ikke, at befolkningen har den opfattelse, at vi har en effektiv opgaveløsning i dag. Jeg tror altså, det er sådan et skønmaleri, som hurtigt ville krakelere, hvis man spurgte borgerne.

I tredje punkt står:

»Sammenhæng mellem kompetence og økonomisk ansvar.« Det mener man altså også, der ligesom er indbygget i vores system. Det vil jeg heller ikke holde med regeringen i. Vi kender alle sammen eksempler på, at en person har en måske mindre skavank – dårligt knæ eller dårlig hofte – og at der ikke er plads på sygehuset; men ham chaufføren, der har den dårlige hofte eller det dårlige knæ, kan altså ikke udføre sit job. Så går han på sygedagpenge, og det betales af statskassen. Den kasse, der burde betale det, nemlig amternes, har ikke tid; der er desværre et halvt års ventetid. Jeg mener absolut ikke, at det, der står, at der er sammenhæng mellem kompetence og økonomisk ansvar, er korrekt. Man prøver ustandselig at skyde tingene over i andre kasser.

Jeg har trods alt også en rosende ting til regeringen, og det vedrører også kasserne, og det er den aktivitet, der kræves, for at få bistandshjælp. Dér vil jeg faktisk sige – og det gælder måske både vores indenrigsminister og vores socialminister – at den nuværende regering har været mere heldig, end den tidligere borgerlige regering var.

Jeg har selv siddet i en kommunalbestyrelses socialudvalg i 11 år og ved, hvor håbløst og hvor vanskeligt det var at få bistandsklienter til at forstå, at det ikke bare var et sugerør. Dengang var der ingen midler til at få dem ud, og derfor vil jeg da godt rose regeringen for, at det er der trods alt taget hånd om.

På side 10 står, at den overordnede ramme og princippet for kommunernes styrelse ligger fast. Det vil sige, regeringen så må gå ind for, at vi har stat, amt og kommune, og at det skal bevares. Nu var der en debat om nedlæggelse af amterne lidt tidligere, og jeg ville ikke deltage i den debat, for jeg mener egentlig ikke, det er det, denne redegørelse går på. Vi har to gange i år haft en debat om nedlæggelse af amterne, og det ville Fremskridtspartiet også gerne diskutere, men jeg synes, det var bedre, vi diskuterede det, mens det var på dagsordenen.

Afslutningsvis vil jeg godt sige, at regeringen heller ikke gør det nemmere for kommunalbestyrelserne. Den indfører den ene såkaldt grønne afgift efter den anden. Det er både vandafgift og vandafledningsafgift, og borgerne har den fornemmelse, at det er noget, kommunen gør, at det er ond vilje fra kommunens side, fordi det er kommunen, der opkræver disse afgifter. Men hele molevitten går jo til statskassen, så det er sådan en nem måde for staten at lægge byrder over på kommunerne på.

Ligeledes vil jeg lige nævne det nye rødkløverforlig, der blev indgået i forrige uge, hvor man vil sænke buspriserne. Det går amterne jo imod, for hvor skal de hente pengene henne? Det forklarer regeringen ingenting om. Ligesådan med de store jernbaneinvesteringer, man imod borgernes ønsker vil foretage nogle steder. Mange ude på landet er jo nødt til at have to biler for at komme på arbejde. Bil nummer to er som regel en billig varevogn, man også har for at kunne transportere varer. Dér lægger regeringen så først afgift på den nye varevogn, og så lægger den minsandten 5.000 kr. oven på vægt-